

ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΣΗΣ

ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΟ <<ΒΥΖΑΝΤΙΟ>>

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

α, οι έφηβοι!
αυτοί θα
μ' αναβτήσουν,
και θα με
πούνε ποιητή

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

© Φωτογραφικό Αρχείο ΕΛΙΑ-ΜΙΕΤ

© Ελπίδα Ταχταρί, Άρτεμις, 2021 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ, Α.Ε., Αθήνα 2021

ΚΑΦΕΝΕΙΟ
ΤΟ <<ΒΥΖΑΝΤΙΟ>>
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Καφενείο το «Βυζάντιο» – Συγκεντρωτική έκδοση ποιημάτων**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κώστας Ταχτσής

ΘΕΩΡΗΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ – ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θάνος Κακολύρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ελπίδα Ταχτσή-Αρτέμη, 2021

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Γαβριηλίδης, 2018,
με τον τίτλο *Ποιήματα – νέα συγκεντρωτική έκδοση*.

Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Φεβρουάριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3735-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3736-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΩΣΤΑΣ ΤΑΧΤΣΗΣ

ΚΑΦΕΝΕΙΟ ΤΟ <<ΒΥΖΑΝΤΙΟ>>

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Επιμέλεια - Επίμετρο: Δημήτρης Παπανικολάου

Στην αδελφή μου

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Την περίοδο 1951-1956, ο Κώστας Ταχτσής δημοσίευσε πέντε ποιητικές συλλογές, τυπωμένες όλες με δικά του έξοδα και εκτός εκδοτικών οίκων και εμπορικού δικτύου διανομής: *Δέκα ποιήματα* (1951), *Μικρά ποιήματα* (1952), *Περί ώραν δωδεκάτην* (1953), *Η συμφωνία του Μπραζίλιαν* (1954), *Καφενείο το «Βυζάντιον»* (1956) και τέσσερα ακόμα ποιήματα σε φέιγ βολάν (1953). Δεν ξαναέγραψε, έκτοτε, ποίηση. Το 1972 έκανε ο ίδιος μια επιλογή περίπου των μισών ποιημάτων του και τα ξαναδημοσίευσε με μικρές αλλαγές σε μια συλλογή που τιτλοφορήθηκε *Καφενείο το «Βυζάντιο» κι άλλα ποιήματα* και ανατυπωνόταν στο εξής με μικρές μόνο διορθώσεις.

Στον τόμο αυτό θελήσαμε να συγκεντρώσουμε για πρώτη φορά όλα τα δημοσιευμένα ποιήματα του Ταχτσή. Για λόγους που εξηγούνται και στο Επίμετρο, η έκδοση χωρίζεται σε δύο μέρη: στο πρώτο μέρος αναπαράγεται αυτούσια η δομή και η πλαισίωση (πρόλογος, σημειώσεις) που ο ίδιος ο Ταχτσής είχε δώσει στην επιλογή ποιημάτων τα οποία δημοσίευε τις δεκαετίες του '70 και του '80. Η μορφή των ποιημάτων και η ορθογραφία ακολουθούν τις τελευταίες εκδόσεις.

Το δεύτερο μέρος συμπληρώνει όσα ποιήματα δεν είχαν

συμπεριληφθεί σε εκείνη την επιλογή, ανά συλλογή και στη σειρά της πρώτης τους δημοσίευσης.

Οι ειδικές Σημειώσεις του επιμελητή, τα Στοιχεία αυτοτελών εκδόσεων και το Επίμετρο δίνουν αρκετό υλικό ώστε να ανασυστήσει ο αναγνώστης που το επιθυμεί τη μορφή και την ιδιαιτερότητα των πρώτων συλλογών της δεκαετίας του '50, αλλά και να συνεκτιμήσει την ιδιαίτερη σημασία της έκδοσης του 1972.

Δ. Π.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

*Καφενείο το «Βυζάντιο»
κι άλλα ποιήματα
(1972 / 1980)*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ Α΄ ΕΚΔΟΣΗ (1972)

Αργά ή γρήγορα, διάφοροι καλοθελητές με τη μια ή την άλλη έννοια, θ' αρχίσουν –άρχισαν κιόλας¹ να ξεθάβουν ό,τι έγγραφα τον καιρό που ήμουνα πολύ νέος. Για να τους προλάβω, αποφάσισα, όχι χωρίς δισταγμούς, να επιτρέψω την αναδημοσίευση μερικών ποιημάτων μου στο μικρό αυτό τόμο.

Στα πρώτα ποιήματα είναι σκανδαλωδώς φανερή η επίδραση του Καβάφη και του Καρυωτάκη. Λίγο αργότερα, οι επιδράσεις πληθαίνουν και συγχέονται. Μιλάω για αισθητικές επιδράσεις. Από κοσμοθεωρητική άποψη, που είναι κι η πιο ουσιαστική, το μόνο πράγμα σχετικό με την ποίηση που μου 'κανε βαθιά εντύπωση, όταν το πρωτοδιάβασα το 1954, ήταν το ποίημα του Νίκου Εγγονόπουλου «Ποίηση '48».

*Τούτη η εποχή
του εμφυλίου σπαραγμού
δεν είναι εποχή
για ποίηση κι άλλα παρόμοια.*

1. Οι Σημειώσεις του Κώστα Ταχτσή παρατίθενται σε ξεχωριστό Παράρτημα, στη σελίδα 121 του παρόντος τόμου.

Σαν πάει κάτι
να
γραφεί,
είναι
ωσάν
να γράφονταν
από την άλλη μεριά
αγγελτηρίων
θανάτου.

Γι' αυτό και
τα ποιήματά μου
είν' τόσο πικραμένα
(και πότε -άλλωστε- δεν ήσαν;)
κ' είναι
-προ πάντων-
και
τόσο
λίγα.

Απ' το «λίγα» ως το καθόλου, η απόσταση ήταν μικρή. Τη διένυσα με άλματα. Το 1956 έπαψα οριστικά να γράφω ποίηση. Ίσως, όπως λένε πολλοί, επειδή δεν ήμουνα «γεννημένος» ποιητής, κάτι που διατύπωσε με μεγαλύτερη ακρίβεια ένας φίλος όταν μου είπε πρόσφατα ότι, ακόμα και τα «καλά» μου ποιήματα, είναι χειρότερα απ' τα κακά ποιήματα ενός γεννημένου ποιητή.

Μπορεί να 'χει δίκιο. Αλλά την εποχή εκείνη, τουλάχιστον για μένα τον ίδιο, τα ποιήματα αυτά ήταν λιγότερο «ποίηση», και περισσότερο μια, οσοδήποτε προσωπική,² κραυγή διαμαρτυρίας. Ήταν μια στάση που, αντί να χάσει, έχει κερδίσει νομίζω σ' επικαιρότητα. Ας είναι. Στο

βαθμό που κι εγώ ο ίδιος τα θεωρούσα «ποίηση», στο βαθμό συνεπώς που ήταν «κακή» ποίηση, μπορώ τουλάχιστο να λέω ότι το κατάλαβα μόνος μου, κι όσο ήταν ακόμα καιρός.³

K. T.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗ Β΄ ΕΚΔΟΣΗ (1980)

Δεν έχω πολλά να προσθέσω σ' όσα έγραψα πριν δέκα σχεδόν χρόνια στο μικρό πρόλογο της πρώτης έκδοσης, που αναδημοσιεύεται εδώ. Άλλωστε, ούτε κι εκείνα ήταν πολλά. Κι ωστόσο πιάσαν τόπο. Γιατί ενώ ως τότε, κάθε φορά που γραφόταν κάτι για την ποιητική γενιά του '50, έβλεπα –οσοδήποτε σπάνια ή παρενθετικά– ανάμεσα σ' άλλα πολλά και τ' όνομά μου, έκτοτε δεν το 'χω ξαναδεί ποτέ.

Δεν είναι απορίας άξιο. Αν στην Ελλάδα, σύμφωνα με την περιβόητη πια ρήση της Μαρίκας Κοτοπούλη, είσαι αυτό που θα δηλώσεις, αφού όλοι το δέχονται ασμένως, δέχονται λ.χ. πως είσαι ποιητής απ' τη στιγμή που θα δηλώσεις ποιητής, φαντάζεται κανείς την προθυμία με την οποία είν' ευνόητο να δεχτούν ότι δεν είσαι, απ' τη στιγμή που θα δηλώσεις πως δεν είσαι.

Καλύτερα. Έχεις έτσι τη χαρά ότι δίνεις σε δυο-τρεις κριτικούς της εποχής εκείνης την ικανοποίηση ότι το διαπίστωσαν από τότε κιόλας πανηγυρικά, κι ότι, τουλάχιστον για μια φορά, δεν πέσαν έξω. Επιπλέον, γλιτώνεις από άφρονες εμπλοκές στην ποιητική σύρραξη που, όπως διαβάζω σ' ομόηχο περιοδικό, έχει ξεσπάσει ανάμεσα σε νεότερους κριτικούς και αντι-κριτικούς, για το ποιος από τους ποιητές, καθόλου ποιητές ή στιχουργούς της αμήχανης γενιάς

μου ήταν ή δεν ήταν «οργισμένος», «αμφισβητίας» και τα τοιαύτα.

(Η αλήθεια είναι πιο απλή: υπήρχε μια μερίδα παλιότερων και νεότερων που, μολονότι έμμεσα, συνέβαλλε στη δημιουργία της γλυκιάς ψευδαίσθησης πως όλα βαίναν κατ' ευχήν στο λιόλουστο, αγγελικό μας τόπο, κι άλλη μια που θρηνούσε για την ήττα ή νεκρολογούσε χαμένους σύντροφους. Μερικοί, ελάχιστα, κι απ' τις δυο αυτές μερίδες ήταν καλοί κι αληθινοί ποιητές. Όλοι οι άλλοι, οι περισσότεροι, δεν ήταν.)

Όχι λοιπόν πολλά λόγια. Αυτή την εποχή που όλοι γράφουν –ακόμα κι αν δεν έχουν τίποτα να πουν, ακόμα κι αν πρόκειται για εγκληματικά στοιχεία που εκβιάζουν ή λασπολογούν– όσο λιγότερα γράψει ή πει κανείς, αν είναι δυνατόν και τίποτα, τόσο το καλύτερο και για τον ίδιο, και για τους άλλους, και κυρίως για την ένδοξη δημοκρατική μας κοινωνία.

Τότε γιατί επιτρέπω την επανέκδοση αυτού του απανθίσματος απ' τα ποιήματα που, με χαρακτηριστική νεανική βιασύνη, δημοσίευσα εδώ και είκοσι πέντε τόσα χρόνια; Στην περίπτωση της πρώτης έκδοσης επειδή μου δινόταν η ευκαιρία ν' αποκηρύξω μερικά παρασιωπώντας τα, κι ο πειρασμός να σχολιάσω ή να καταδικάσω εγώ ο ίδιος όλα τα υπόλοιπα.

Αυτή τη φορά οι λόγοι είναι καθαρά πρακτικοί. Κάμποσοι νέοι, φοιτητές κυρίως που νομίζουν –και δεν έχουν άδικο– ότι θ' ανακαλύψουν στα παλιά αυτά ποιητικά ψελλίσματα μερικά «κλειδιά» των κατοπινών πεζών κειμένων μου, ακόμα και της κατοπινής ζωής μου, μου γράφουν πότε-πότε ότι φάχουν, αλλά δε βρίσκουν πουθενά ένα αντίτυπο – μήπως μπορώ να τους στείλω εγώ ένα; Δυστυχώς όμως, εδώ και πέντε ή έξι χρόνια, δεν έχω παρά μόνον ένα.

Τι να κάνω; Δεν έχω το κουράγιο να τους παραπέμψω στις δημόσιες βιβλιοθήκες μας. Όσο για τα προαύλια και τα σκαλάκια των σχολών τους, ένα βιβλιαράκι σαν κι αυτό, ακόμα κι αν δεν είχε προ πολλού εξαντληθεί, δεν ανήκει φευ στο είδος των εντύπων που εκτίθενται στις μέρες μας εκεί. Αναγκάζομαι λοιπόν να στέλνω κάθε τόσο κι από μια φωτοτυπία, αλλά ομολογώ ότι έχω βαρεθεί λιγάκι να κάθομαι να φτιάχνω και να στέλνω συνεχώς φωτοτυπίες, και μάλιστα ποιημάτων που προτιμώ να μη μου υπενθυμίζουν ότι έχω γράψει.

Κ. Τ.

ANTIO⁴

Πόσοι θα λέν' αυτή την ώρα αντίο
σ' αγαπημένους φίλους, πόσοι
θα κλαίνε για την ευτυχία που φεύγει
και τα μαντήλια θ' ανεμίζουν άτονα
ώσπου να γίνει ο πόνος τους
ένα σημείο στον ορίζοντα!...

Τ' αντίο αυτά δεν τα υποφέρω.
Έμοιαζε η αγάπη μας ωραίο βιβλίο.
Τώρα που εσύ θα φύγεις
στα γόνατα θα κάνω πως τ' αφήνω
και, μια προς μια, θα αναπολήσω
τις σελίδες, τα πρόσωπα
που τόσο τέλεια διεγράφησαν
όσα θαυμάσια και συγκλονιστικά
συνέβησαν. Και θα σκεφτώ τι κέρδισα
σ' αισθήματα, πόσα καινούργια
δύσκολα νοήματα διδάχτηκα.

Τώρα που εσύ θα φύγεις, αυτά
μου μένουν. Όχι τ' αντίο
και τα δάκρυα και τα μαντήλια.

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΑ⁵

Το πλοίο μας σαλπάρισε. Σιγά-σιγά
θ' αφήσουμε τώρα και το λιμάνι. Ο ήλιος,
βυθισμένος στον ορίζοντα, χρυσίζει
για στερνή φορά, ποιος ξέρει, τη γη
όπου πρωτόειδαμε το φως του. Σε λίγο
η απόσταση και το σκοτάδι ίσως για πάντα
θα τη σβήσει. Φεύγουμε' απ' την ανόητη
κατακραυγή του κόσμου. Σ' αυτό τον τόπο
οι άνθρωποι δε ξέρουν να εκτιμήσουν
τους λεπτοτάτους στίχους μας. Τους θίγουν,
ισχυρίζονται, τ' αθώα μας καμώματα,
δε βλέπουν, δεν το νιώθουν, πως τα καμώματα
αυτά είναι των στίχων μας η αιτία.
Μακριά από την ενοχλητική μας παρουσία
ίσως τους στίχους μας καλύτερα εκτιμήσουν
ίσως μεγάλους ποιητές μάς πούνε κιόλας.
Μα προ παντός, στα ξένα εκεί –οι ξένοι
είναι πάντοτε επιεικείς στους ξένους–
πιο λεύτεροι, πιο ξένοιαστοι
στις μυστικές συνήθειες θα δοθούμε.

Τι γρήγορα που νύχτωσε. Δε μπορεί πια κανείς,
μ' αυτή την ψύχρα, στο κατάστρωμα να μένει.
Γη της πατρίδας, γη αγαπημένη, καληνύχτα.

ΥΔΡΑ⁶

Ανεδύθης καθώς η Αφροδίτη
μα χωρίς αχηβάδα
τα πόδια σου αναπαύονταν
στους γκριζούς βράχους
που γύρω τους παίζανε
τα μικρά ψάρια
στη μέση σου φορούσες ένα πέπλο
βαμμένο στο λουλάκι της θάλασσας
και τα μαλλιά σου στόλιζε
μια ροζ καμέλια
το ξαφνικό σου όραμα γοήτευσε
κι αυτή την επιφάνεια του πελάγους
που σ' έκταση γαλήνεψε
για να σε καθρεφτίσει
δεν ήσουν η μαρμάρινη κόρη
με την άσπιλη σάρκα
οι λαγόνες σου γνώρισαν τα χάδια
των αδρών ναυτοπαίδων
που ξεμυάλιζες πολύ
πριν τον καιρό της εφηβείας
ήσουν η παντοδύναμη
θεά μας κάποια μέρα
που ήλιος λαμπρός εφλόγιζε
τους μύλους στα Καμίνια
και στις αυλές ανθίζανε ιβίσκοι
κι ως τέλος εκατέβηκε
τα ιστορικά κανόνια σου ανήγγειλαν
την άνοδο της σελήνης

ΠΕΡΙ ΩΡΑΝ ΔΩΔΕΚΑΤΗΝ

Ἦρθες ὕστερ' ἀπ' την αναμονή ενός θανάτου
ὄχι καθόλου ὅπως περίμενα σα φύλλο του
φθινοπώρου. Ἡ συντροφιά μας, λες κι ἦταν
απαραίτητο να ἔχουμε κάποια συντροφιά,
ὄχι σεμνή σαν ἄλλοτε. Κι ἡ σκέψη σου
δε βρήκε ἄλλη ἐκφραση πιο ιδανική
ἀπ' τις χορδές της βρόμικης κιθάρας που
κρεμότανε στον τοίχο της ταβέρνας.
Κι ὕστερα κείνος ο ἀνυπόφορος ο καταστημα-
τάρχης! που μ' εἶδε λυπημένο, κι ἔβαλε
μια πλάκα στο γραμμόφωνο, τάχα πως ἔτσι
θα ευθυμῆσω. Ἐνῶ ἐγώ εἶχα παραγγεῖλει
σιωπή και λίγο ἀπό το παρελθόν, το ἀγαπημέ-
νο παρελθόν... Στο τέλος δέχτηκα κι ἐγώ
κάτι να τραγουδήσω, δεν ἦτανε πολύ σωστό
ἔτσι ἄφωνος να μένω. Εκείνο το τραγούδι,
τώρα που ἔφυγες, εκείνο το τραγούδι που
δε θέλησα, εἶναι μια τύψη που με ἀκολουθεῖ.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ⁷

Κάποτε είχα ένα φίλο, θα 'ταν ως είκοσι χρονώ
και τ' άρεσε να ταξιιδεύει. Μου 'λεγε: φίλε
τα όνειρα έρχονται, φεύγουν, έρχονται
με τα καράβια. Κι όταν θύμωνα: αυτό
που είναι για μένα ένα καράβι
ποτέ δε θ' αρμενίσει στην καρδιά σου!

εγώ φοβόμουνα τη θάλασσα και τα καράβια

ένας θεός ξέρει τι υπόφερα για χάρη του
τι κλάματα της μάνας μου και παραινέσεις
για ολέθριες φιλίες απ' τον πατέρα μου

τέλος μεταχειρίστηκαν τεχνάσματα: μου πήραν
το κλειδί της πόρτας, να με κάνουνε,
συχνά που γύριζα μεσάνυχτα εξαιτίας του,
να σακρφαλώνω από τη μάντρα

κάποτε είχα ένα φίλο, θα 'ταν ως είκοσι χρονώ,
και τ' άρεσε να ταξιιδεύει...

το βράδυ εκείνο γύρισα νωρίς στο σπίτι
με δέχτηκαν σαν άσωτο υιό
βάλανε το γραμμόφωνο και σφάξανε μια κότα

μου επέστρεψαν και το κλειδί

ΑΘΗΝΑ (ΕΛΛΑΣ) 1953

Ένα κοινό πρωινό με λίγα σύννεφα
σε κάποια μεγαλούπολη

όλες μας οι φροντίδες αποβλέπουν
στο ευσυνείδητο σφουγγάρισμα
των εθνικών μνημείων

ηλεκτρικοί λαμπτήρες αναμμένοι ακόμα
έξω από τόπο κι από χρόνο οι απερίσκεπτοι
καθώς εμείς και τα παιδιά μας κι η ζωή μας
και παρακάτω η ειρωνεία των ανθρώπων
που βγήκαν με την πίκρα τους στα μάτια

ένα κοινότατο πρωινό

ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ⁸

Κορέα

ένα προς εκατό χιλιάδες
χαρτογραφούμε μήνες τώρα
κλίμακες σύμβολα και χωροστατικές καμπύλες
μέσ' το γραφείο με τη σόμπα
που ο στρατιώτης ταχτικά
ανάβει κάθε μέρα στις εφτά
στις δέκα σταματάμε τη δουλειά για λίγο
αλλάζουμε τις σκέψεις μας
όχι βεβαίως τις κρυφές
λίγη πολιτική
και σπανιότερα λίγη λογοτεχνία
ζεσταίνουμε τα χέρια μ' ήδονή
ψήνουμε κάστανα
ξεχνώντας πως υπάρχει η Κορέα
που δε γνωρίζουμ' άλλωστε
παρά από μέσ' απ' τις καμπύλες και τους χάρτες

ενώ στο μεταξύ μαίνεται η μάχη εκεί κάτω

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΚΥΡΙΕ – ΣΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΩ!

συγγνώμην –ήθελα να πω– αυτός ο **λόφος** πέρα
και το **κίτρινο** φεγγάρι από πάνω του –

στις στέγες των σπιτιών παραμονεύουνε
ώρα την **ώρα** οι Σειρήνες να περάσει
ο **Οδυσσέας** στο αεροπλάνο του –

κι αυτό σωστό, κι αυτό πολύ σωστό
το είχα προς στιγμήν **ξεχάσει**
μα σ' έναν τόπο σαν κι αυτόν!
σας καληνύχτισα λοιπόν
εγώ

πηγαίνω τώρα στο «**Βυζάντιο**» να σιωπήσω
σας το υπόσχομαι: ποτέ, **ποτέ** πια δε θα
τραγουδήσω
θα κάτσω σ' ένα **τραπεζάκι**
και θα ζητήσω από το Μπάμπη ένα **νεράκι**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΕΠΙΜΕΤΡΟ:
Δημήτρης Παπανικολάου

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24839

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ

© Ελίδα Ταχτοή-Αρτέμην, 2021 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021